

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਗੁਰ ਮਨਾਰਿ ਪ੍ਰਿਅ
ਦਇਆਰ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥ ਕੀਨੋ ਰੀ ਸਗਲ ਸੀ ਗਾਰ ॥ ਤਜਿਓ ਰੀ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰ ॥ ਧਾਵਤੋ
ਅਸਥਿਰੁ ਥੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਐਸੇ ਰੇ ਮਨ ਪਾਇ ਕੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਕੈ ਕਰਿ ਸਾਧਨ ਸਿਉ ਸੰਗੁ
॥ ਬਾਜੇ ਬਜਹਿ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਅਨਾਹਦ ਕੋਕਿਲ ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬੋਲੈ ਮਧੁਰ ਬੈਨ ਅਤਿ ਸੁਹੀਆ ॥ ੧॥
ਐਸੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸੋਭ ਅਤਿ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਿਅ ਅਮੋਘ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਗਿ ਸੰਤ ਬਨੇ ॥ ਭਵ ਉਤਾਰ
ਨਾਮ ਭਨੇ ॥ ਰਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲ ॥ ਮਨਿ ਫੇਰਤੇ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੰਗੀਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਮੁ
ਥੀਆ ॥੨॥੧॥੨੩॥ {ਪੰਨਾ 1271}

ਨੋਟ:- ਪੜਤਾਲ—ਜਿੱਥੇ ਕਈ ਤਾਲ ਮੁੜ ਮੁੜ ਪਰਤਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਦ ਅਰਥ:- ਰਿ—ਰੀ, ਹੇ ਸਖੀ! ਗੁਰ ਮਨਾ—ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਨਾ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਕੇ। ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ—ਪਿਆਰੇ
ਨਾਲ। ਪ੍ਰਿਅ ਦਇਆਰ ਸਿਉ—ਪਿਆਰੇ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ। ਰੰਗੁ ਕੀਆ—ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ।
ਰੀ—ਹੇ ਸਖੀ! ਸਗਲ ਸੀਗਾਰ—ਸਾਰੇ (ਆਤਮਕ) ਸੁਹਜ। ਧਾਵਤੋ—ਭਟਕਦਾ (ਮਨ)। ਅਸਥਿਰੁ ਥੀਆ—
ਅਡੋਲ ਹੋ ਗਿਆ; ਟਿਕ ਗਿਆ।1।

ਐਸੇ—ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਆਪੁ—ਆਪਾ-ਭਾਵ। ਗਵਾਇ ਕੈ—ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ। ਸੰਗੁ—ਸਾਥ, ਮੇਲ-ਜੋਲ। ਬਜਹਿ—ਵੱਜ
ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਮ੍ਰਿਦੰਗ—ਢੋਲ। ਅਨਾਹਦ—(ਅਨ-ਆਹਤ) ਬਿਨਾ ਵਜਾਏ, ਇਕ-ਰਸ। ਕੋਕਿਲ—ਕੋਇਲ। ਮਧੁਰ
ਬੈਨ—ਮਿਠੇ ਬਚਨ। ਸੁਹੀਆ—ਸੋਹਣੇ।1।

ਸੋਭ—ਸੋਭਾ, ਵਡਿਆਈ। ਅਤਿ ਅਪਾਰ—ਬਹੁਤ ਬੇਅੰਤ। ਪ੍ਰਿਅ—ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਅਮੋਘ—ਸਫਲ, ਸਫਲਤਾ
ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਨਾਹ ਉੱਕਣ ਵਾਲੀ। ਸੰਗਿ—(ਤੇਰੇ) ਨਾਲ। ਬਨੇ—ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਵ—ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ। ਭਵ
ਉਤਾਰ ਨਾਮ—ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘਾਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ। ਭਨੇ—ਭਨਿ, ਉਚਾਰ ਕੇ। ਰਮ—ਸੁੰਦਰ।
ਮਨਿ—ਮਨ ਵਿਚ। ਹਰਿ ਸੰਗਿ—ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਲ। ਸੰਗੀਆ—ਸਾਥੀ। ਪ੍ਰਿਉ—ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ। ਥੀਆ—ਹੋ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ। ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਥੀਆ—ਪਿਆਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਸਖੀ! (ਜਿਸ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ) ਗੁਰੂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹਾਸਲ ਕਰ ਕੇ ਦਇਆ ਦੇ ਸੋਮੇ ਪਿਆਰੇ
ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਆਤਮਕ ਅਨੰਦ ਮਾਨਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੇ (ਆਤਮਕ) ਸਿੰਗਾਰ ਕਰ ਲਏ (ਭਾਵ, ਉਸ
ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਚੇ ਆਤਮਕ ਗੁਣ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ), ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਵਿਕਾਰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੇ, ਉਸ ਦਾ (ਪਹਿਲਾ)
ਭਟਕਦਾ ਮਨ ਡੋਲਣੋਂ ਹਟ ਗਿਆ।1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ (ਮੇਰੇ) ਮਨ! ਤੂੰ ਭੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ (ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮਿਲਾਪ) ਹਾਸਲ ਕਰ ਕੇ (ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੋਂ) ਆਪਾ-ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ
ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿਆ ਕਰ (ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਐਸਾ ਆਨੰਦ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ) ਇਕ-ਰਸ ਢੋਲ
ਆਦਿਕ ਸਾਜ਼ ਵੱਜ ਰਹੇ ਹਨ, (ਤੇਰੀ ਜੀਭ ਇਉਂ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ (ਉਚਾਰਿਆ ਕਰੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ) ਕੋਇਲ
ਮਿਠੇ ਅਤੇ ਬੜੇ ਸੁੰਦਰ ਬੋਲ ਬੋਲਦੀ ਹੈ।1।

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਹੇ ਬਹੁਤ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਅਜਿਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ
ਉੱਕਦੀ ਨਹੀਂ। ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪ ਜਪ ਕੇ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਭੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ
ਜੁੜ ਕੇ (ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ) ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਿਹੜੇ ਸੇਵਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਮਾਲਾ ਆਪਣੇ
ਮਨ ਵਿਚ ਫੇਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ (ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ) ਸਾਥੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਭੂ
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।2।1। 23।